

การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง
และความสามารถทางการเรียนของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชั้นปีที่ 1
Correlation Analysis between Self-Directed Learning Readiness and Achievement
Levels of the First-year Students Taking a Japanese Course

ชฎาภรณ์ จันทร์ประเสริฐ

ภาควิชาภาษาปัจจุบันตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
Corresponding author, E-mail: chada254744@hotmail.com, โทร. 086-8829673

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองในภาพรวมและรายด้านทั้ง 8 องค์ประกอบ และ 2) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง กับความสามารถทางการเรียนของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชั้นปีที่ 1 โดยกลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ในปีการศึกษา 2559 จำนวน 99 คน เครื่องมือที่ใช้ศึกษาประกอบด้วยแบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และสหสัมพันธ์

ผลการวิจัยพบว่า

1) ระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาในภาพรวม อยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 3.50) เมื่อพิจารณารายด้านทั้ง 8 องค์ประกอบพบว่า มี 7 ด้านที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสูง ได้แก่ การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ (ค่าเฉลี่ย = 4.33) การยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น (ค่าเฉลี่ย = 4.28) การมองอนาคตในแง่ดี (ค่าเฉลี่ย = 4.08) ความรักในการเรียนรู้ (ค่าเฉลี่ย = 4.04) การมีมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ (ค่าเฉลี่ย = 3.87) ความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาขั้นพื้นฐานและทักษะการแก้ปัญหา (ค่าเฉลี่ย = 3.87) ความคิดสร้างสรรค์ (ค่าเฉลี่ย = 3.63) ตามลำดับและมืองค์ประกอบ 1 ด้าน ที่มีค่าเฉลี่ยปานกลาง ได้แก่ การมีความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้ (ค่าเฉลี่ย = 3.11)

2) ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองกับความสามารถทางการเรียน พบว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองด้านการมีความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้ ($r = 0.288$) ด้านการเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ ($r = 0.284$) และด้านความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาขั้นพื้นฐานและทักษะการแก้ปัญหา ($r = 0.270$) มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับความสามารถทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ด้านการมีมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ($r = 0.214$) มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าด้านความรักในการเรียนรู้ ($r = 0.197$) ด้านความคิดสร้างสรรค์ ($r = 0.129$) ด้านการมองอนาคตในแง่ดี ($r = 0.011$) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 นอกจากนี้ยังพบว่า ด้านการยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น จากการเรียนรู้ของตนเอง ($r = -0.048$) มีความสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: ความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง ความสามารถทางการเรียน

Abstract

The purposes of this study were: 1) to investigate the level of self-directed learning readiness (SDLR) of the first-year student taking a Basic Japanese Course at Faculty of Arts, Silpakorn University, and 2) to analyze the correlation between the students' SDLR and their achievement levels. The data were collected from 99 first-year students enrolled in 442101 Basic Japanese 1 course in the first semester of 2016 academic year. The instruments of this study included the self-directed learning readiness scales (SDLR). Descriptive statistic, and correlation were used to analyze the data.

The results of the study revealed as follows:

1) The students had self-directed learning readiness at the moderate level in overall aspect (mean = 3.50). When examining each aspect, it was found that self-directed learning readiness in Openness to learning opportunities (mean = 4.33), informed acceptance of responsibility for one's own learning (mean = 4.28), positive orientation to the future (mean = 4.08), love of learning (mean = 4.04), self-concept as an effective learner (mean = 3.87), ability to use basic study skills and problem-solving skills (mean = 3.87), creativity (mean = 3.63) were at the high level while Initiative and independence in learning (mean = 3.11) was at the moderate level.

2) The mean of the SDLR and achievement levels are positively correlated at the 0.01 level of significance in initiative and independence in learning ($r = 0.288$), openness to learning opportunities ($r = 0.284$), ability to use basic study skills and problem-solving skills ($r = 0.270$); the mean of the SDLR and achievement levels are positively correlated at the 0.05 level of significance in self-concept as an effective learner ($r = 0.214$); the mean of the SDLR and achievement levels are positively correlated at the 0.05 level of non-significance in love of learning ($r = 0.197$), creativity ($r = 0.129$), positive orientation to the future ($r = 0.011$). the mean of the SDLR and achievement levels are negatively correlated at the 0.05 level of non-significance in non-significance in informed acceptance of responsibility for one's own learning ($r = -0.048$).

Keywords: *Self-Directed Learning Readiness (SDLR), achievement levels*

ความเป็นมาของปัญหา

ปัจจุบันเป้าหมายหลักของการเรียนการสอนได้มีการเปลี่ยนแปลงจากการสอนไปเป็นการเรียนรู้ บทบาทของครูสอนไม่ใช่เป็นเพียงผู้ถ่ายทอดสาระความรู้ แต่เป็นผู้ออกแบบการจัดการการเรียนรู้ เป็นผู้สร้างแรงบันดาลใจ และเป็นผู้อำนวยความสะดวก ในกระบวนการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน โนลล์ (Knowles, 1975, p.15) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองนี้ผู้สอนจะมีบทบาทเป็นเพียงผู้คอยสนับสนุนการเรียน ให้บริการด้านแหล่งความรู้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนจะรับผิดชอบตั้งแต่การเลือกและการวางแผนสิ่งที่ตนเรียน เข้าไปมีส่วนร่วมในการเลือกแหล่งข้อมูล เลือกรูปวิธีการเรียนรู้ เริ่มต้นการเรียน และประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง นับว่าเป็นวิธีการเรียนรู้ที่สำคัญสำหรับผู้เรียน ในยุคปัจจุบันเป็นอย่างยิ่ง เป็นทักษะที่สำคัญสำหรับสมาชิกในสังคมที่กำลังมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งจะทำให้

ผู้เรียนเป็นผู้ที่รักการเรียนรู้สามารถพัฒนาความรู้และพัฒนาตนเอง แสวงหาความรู้อยู่เสมอเพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม สมคิด อิศระวัฒน์ (2541 อ้างถึงใน อมรรักษ์ สวนชุมพล, 2558, น.216) ได้อธิบายถึงบุคคลที่มีลักษณะของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่า “จะต้องเป็นบุคคลที่มีลักษณะเปิดโอกาสต่อการที่จะเรียนรู้ มีความสนใจในการเรียน ชอบศึกษาค้นคว้า มีความพยายามทำความเข้าใจในเรื่องที่ยาก จัดเวลาที่จะใช้ในการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมกับตนเอง รู้วิธีการเรียนและรู้แหล่งข้อมูลที่ต้องการ มีความคิดริเริ่มและเรียนรู้ได้อิสระ มีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง รักที่จะเรียน มีความสนุกในการค้นคว้า ประารถนาที่จะเรียนรู้และมีความคิดสร้างสรรค์ มองอนาคตในแง่ดี มีความต้องการที่จะเรียนรู้ต่อเนื่องตลอดชีวิต มองเห็นว่าปัญหาเป็นสิ่งท้าทายและรู้ตนเองว่าต้องการที่จะเรียนรู้อะไรเพิ่มเติม สามารถใช้ทักษะหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง” ซึ่งอาจเป็นการเรียนรู้ด้วยการอ่าน การอภิปราย การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การเข้าร่วมการศึกษาเป็นกลุ่มทัศนศึกษา การทำกิจกรรมร่วมกับชุมชน การจัดทำโครงการ (Project) และการฝึกสหกิจศึกษา ฯลฯ โดยขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของตนเองเป็นหลัก กระบวนทัศน์ทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนเปลี่ยนไป เป้าหมายหลักเปลี่ยนจากการสอนไปเป็นการเรียนรู้ โลกในยุคปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของข้อมูลข่าวสาร อีกทั้งจำนวนข้อมูลสารสนเทศขยายขอบข่ายเพิ่มขึ้นอย่างมาก (ชฎาภรณ์ จันทร์ประเสริฐ และ เสาวภา วิชาติ, 2555, น.144)

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองตามทฤษฎีของกุกลีเอลมีโน (Guglielmino) ที่ได้ศึกษาทางด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง และจากการศึกษาของกุกลีเอลมีโนพบว่า ความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองเป็นกลุ่มคุณลักษณะของบุคคลที่มีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง 8 องค์ประกอบได้แก่ (1) การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ (2) การมีมีโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ (3) การมีความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้ (4) การยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น จากการเรียนรู้ของตนเอง (5) ความรักในการเรียนรู้ (6) ความคิดสร้างสรรค์ (7) การมองอนาคตในแง่ดี (8) ความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และทักษะการแก้ปัญหา (Guglielmino, 1977, น.62-69) ในประเทศไทย นรินทร์ บุญชู (2532 อ้างถึงใน ปรีดา ตาสี, 2551, น.21) ได้พัฒนาแบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของกุกลีเอลมีโน ซึ่งแบบวัดมีความเชื่อมั่น 0.84 ได้ใช้ศึกษาลักษณะการเรียนรู้โดยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง กลุ่มตัวอย่าง 120 คนพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอยู่ในระดับสูงเพียง 2 ด้าน คือการเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ และการมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง อยู่ในระดับกลาง 6 ด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือการมองอนาคตในแง่ดี มีความรักในการเรียน มโนคติของตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ มีความคิดสร้างสรรค์ สามารถใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา และมีความคิดริเริ่มและเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ปรีดา เมธีภาคยางกูร (2555, น.12-14) ได้สำรวจลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา วิชาภาษาญี่ปุ่น 3 (JPN2001) มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่น 3 (JPN2001) มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีระดับลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านการเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ ด้านมโนคติของตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านมองอนาคตในแง่ดี และด้านความสามารถใช้ทักษะศึกษาหาความรู้และทักษะในการแก้ปัญหา ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง 2 องค์ประกอบ คือ ด้านความคิดริเริ่มและอิสระในการเรียนรู้ และด้านความรักในการเรียนรู้ จารุณี คงเมือง (2555, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา หลักสูตรบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษามีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยรวม และรายด้าน

อยู่ในระดับมาก เมื่อวิเคราะห์แยกชาย หญิง ปรากฏว่า ด้านความคิดสร้างสรรค์มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05

ต่อมา กุกลีเอลมีโน และ กุกลีเอลมีโน (Guglielmino & Guglielmino, 1994 อ้างถึงใน นันทวัน ชุมตันติ, 2551, น.66) ได้ศึกษากับพนักงานของบริษัทเอทีแอนด์ที (AT&T) ในสหรัฐอเมริกา จำนวน 753 คน ได้สรุปผลการศึกษาว่า ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และคะแนนผลการปฏิบัติงาน มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และในประเทศไทย มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการเรียนรู้การนำตนเองของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการเรียน ได้แก่ สิริรัตน์ สัมพันธ์ยุทธ (2540) ได้ศึกษาลักษณะการเรียนรู้การนำตนเองของนักศึกษาในระบบการศึกษาทางไกล มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช เมื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการเรียนรู้การนำตนเองของนักศึกษาตามผลการศึกษา พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเพียง 1 องค์ประกอบ คือ มีทักษะที่จำเป็นในการเรียนและการแก้ปัญหา ส่วนอีก 7 องค์ประกอบไม่พบความแตกต่าง สุนทร สุทองหล่อ (2542) ได้วิจัยเรื่องคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาศาสนาบ้านราชภัฏสวนดุสิตพบว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนเดิมแตกต่างกัน มีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษามีคุณลักษณะด้านเปิดใจรับโอกาสที่จะเรียน และด้านเชื่อมั่นว่าตนเองเป็นผู้เรียนที่ดีได้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นันทวัน ชุมตันติ (2551, น.63) ได้วิจัยเรื่องระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร เมื่อเปรียบเทียบระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเองของนิสิตที่จำแนกความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า นิสิตที่มีความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง มีระดับความพร้อมในการเรียนรู้แตกต่างจากกลุ่มปานกลาง และต่ำ อย่างมีนัยสำคัญ ศศิธร กุลสิริสวัสดิ์ (2538 อ้างถึงใน นันทวัน ชุมตันติ, 2551, น.64) ได้วิจัยเรื่อง ระดับความพร้อมในการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรม กรมอาชีวศึกษา เมื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับความพร้อมในการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเองตามระดับผลการศึกษา พบว่า มีระดับที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ Kan'an and Osman (2015, p.790) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษา กับความสามารถทางการเรียน วิทยาศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่าความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนสอบ วิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 Mohammadi and Mahdi (2013, p.73) ได้สำรวจความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของผู้เรียน English for Specific Purposes Course และความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ English for Specific Purposes Course ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า มีความสัมพันธ์กันในทางบวกระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ English for Specific Purposes Course

จากงานวิจัยชี้ให้เห็นว่าการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจำเป็นสำหรับผู้เรียน เพื่อที่จะประสบผลสำเร็จในการศึกษา และมีความสามารถอย่างเต็มที่ ดังนั้นจึงควรสนใจ เอาใจใส่ปัจจัยของการเรียนรู้แบบนำตนเอง ความต้องการเพื่อการฝึกฝนอย่างเหมาะสมจะช่วยพัฒนาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนที่จะสร้างความสำเร็จในการเรียน เนื่องจากระบบการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยนั้นให้อิสระแก่นักศึกษา นักศึกษาต้องแบ่งเวลาเรียนเอง รวมถึงการวางแผนการเรียนโดยเลือกวิชาเรียน และลงทะเบียนเองในแต่ละภาคการศึกษา นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยมีอิสรภาพในการเรียนสูง จึงอาจทำให้นักศึกษาส่วนหนึ่งที่มีปัญหาในเรื่องความไม่พร้อมที่จะเป็นผู้ที่เรียนรู้ด้วยการนำตนเองไม่สามารถปรับตัวกับการเรียนการสอนในระดับมหาวิทยาลัยได้ (ปรินดา ตาสี, 2551, น.2) ปัจจุบันมีนักศึกษาสนใจเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาต่างประเทศในฐานะภาษาที่ 3 เป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยเป็นผู้หนึ่งที่รับผิดชอบการสอนภาษาญี่ปุ่นในมหาวิทยาลัย

ผู้วิจัยสนใจศึกษาระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เนื่องจากเป็นกลุ่มที่ส่วนใหญ่เพิ่งสำเร็จการศึกษาจากชั้นมัธยมปลาย มักจะประสบกับปัญหาในการปรับตัว และพบกับสภาพแวดล้อมทางการเรียนที่แตกต่างไปจากการศึกษาในระดับชั้นมัธยมปลาย และเป็นชั้นปีที่จะต้องเตรียมพร้อมเพื่อเลือกเรียนวิชาเอกในภาคการศึกษาภาคปลาย ของชั้นปีที่ 2 โดยพิจารณาความสามารถทางการเรียนภาษาญี่ปุ่น คือผลการเรียนในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง องค์ประกอบแห่งการเรียนรู้ด้วยตนเองในแต่ละด้านของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 และ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง กับผลการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ผู้เรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ผลการศึกษาคั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้นักศึกษามีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ผู้เรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ในภาพรวมและรายด้านทั้ง 8 ด้าน
2. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองกับความสามารถทางการเรียนของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ผู้เรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มเป้าหมายของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ที่เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 99 คน สาเหตุที่เลือกกลุ่มเป้าหมาย คือเป็นชั้นปีที่จะต้องเตรียมพร้อมเพื่อเลือกเรียนวิชาเอกในภาคการศึกษาภาคปลาย ของชั้นปีที่ 2 โดยพิจารณาความสามารถทางการเรียนภาษาญี่ปุ่น คือผลการเรียนในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษาในครั้งนี้ประกอบด้วย

ความสามารถทางการเรียน หมายถึง เกรดของนักศึกษาที่ได้รับในรายวิชา ภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 ซึ่งมีระดับค่า $A = 4$ $B+ = 3.5$ $B = 3$ $C+ = 2.5$ $C = 2$ $D+ = 1.5$ $D = 1$ $F = 0$

ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเอง ซึ่งมี องค์ประกอบ 8 ด้าน (Guglielmino,1977 : 32-35) ได้แก่

- (1) การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ (Openness to learning opportunities)
- (2) การมีมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ (Self-concept as an effective learner)
- (3) การมีความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้ (Initiative and independence in learning)
- (4) การยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น จากการเรียนรู้ของตนเอง (Informed acceptance of responsibility for one's own learning)
- (5) ความรักในการเรียนรู้ (Love of learning)
- (6) ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity)

(7) การมองอนาคตในแง่ดี (Positive orientation to the future)

(8) ความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และทักษะการแก้ปัญหา (Ability to use basic study skills and problem-solving skills)

3. สมมติฐานของการวิจัย

1) ค่าเฉลี่ยของคุณลักษณะรายด้านของความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ผู้เรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ทั้ง 8 องค์กรประกอบ อยู่ในระดับสูง

2) ระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ผู้เรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 กับความสามารถทางการเรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น มีความสัมพันธ์กันทางบวก

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ผู้เรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์เป็นแบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-directed Learning Readiness Scale) แบบมาตราส่วนประมาณค่าความคิดเห็น 5 ระดับ โดยใช้แบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง Self-directed Learning Readiness Scale: SDLRS ที่พัฒนาโดยจารุณี คงเมือง (จารุณี คงเมือง, 2555, น.132-134) โดยมีพื้นฐานพัฒนามาจากแบบวัดความพร้อมของ (Guglielmino, 1977, p.32-35) ซึ่งแบบวัดความพร้อมของจารุณี คงเมืองที่นำมาใช้นี้ มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.96 ผู้วิจัยนำมาใช้ จำนวน 52 ข้อ ตามเนื้อหาลักษณะความพร้อมของการเรียนรู้ใน 8 องค์กรประกอบ ดังนี้

(1) การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ (Openness to learning opportunities) จำนวน 8 ข้อย่อย

(2) การมีมีโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ (Self-concept as an effective learner) จำนวน 12 ข้อย่อย

(3) การมีความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้ (Initiative and independence in learning) จำนวน 7 ข้อย่อย

(4) การยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ของตนเอง (Informed acceptance of responsibility for one's own learning) จำนวน 5 ข้อย่อย

(5) ความรักในการเรียนรู้ (Love of learning) จำนวน 6 ข้อย่อย

(6) ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) จำนวน 5 ข้อย่อย

(7) การมองอนาคตในแง่ดี (Positive orientation to the future) จำนวน 3 ข้อย่อย

(8) ความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาขั้นพื้นฐานและทักษะการแก้ปัญหา (Ability to use basic study skills and problem-solving skills) จำนวน 8 ข้อย่อย

5. วิธีการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยเตรียมแบบสอบถามที่จัดเตรียมไว้ และแจกให้กับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างในชั้นเรียนคาบสุดท้ายของการเรียนการสอน จำนวน 99 คน โดยขอความร่วมมือให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามท้ายชั่วโมง

6. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามประเมินค่านำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์สหสัมพันธ์

เกณฑ์การแปลความหมายข้อมูล นำคะแนนที่นักศึกษาตอบแบบสอบถามในแต่ละข้อมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยพิจารณาค่าเฉลี่ยเป็น 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด 2545 : 103)

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง ระดับสูงสุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง ระดับสูง

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง ระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง ระดับต่ำ

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง ระดับต่ำสุด

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ผลทางการเรียนภาษาญี่ปุ่น (เกรดรายวิชา ภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 ภาคต้น ปีการศึกษา 2559)

ระดับเกรดเฉลี่ย	จำนวนคน	ร้อยละ
A	4	4
B+	8	8.1
B	11	11.1
C+	18	18.2
C	25	25.3
D+	8	8.1
D	16	16.2
F	9	9.1
รวม	99	100

จากตารางที่ 1 ผลทางการเรียนภาษาญี่ปุ่น (เกรดรายวิชา ภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 ภาคต้น ปีการศึกษา 2559) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ผู้เรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 99 คนได้ เกรด A 4 คน (ร้อยละ 4) เกรด B+ 8 คน (ร้อยละ 8.1) เกรด B 11 คน (ร้อยละ 11.1) เกรด C+ 18 คน (ร้อยละ 18.2) เกรด C 25 คน (ร้อยละ 25.3) เกรด D+ 8 คน (ร้อยละ 8.1) เกรด D 16 คน (ร้อยละ 16.2) เกรด F 9 คน (ร้อยละ 9.1)

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยองค์ประกอบรายด้าน ทั้ง 8 ด้าน ของความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ด้านที่	องค์ประกอบรายด้าน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1	การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้	4.33	0.41	สูง
2	การมีมีโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ	3.87	0.41	สูง
3	การมีความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้	3.11	0.43	ปานกลาง
4	การยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น จากการเรียนรู้ของตนเอง	4.28	0.46	สูง
5	ความรักในการเรียนรู้	4.04	0.50	สูง
6	ความคิดสร้างสรรค์	3.63	0.49	สูง
7	การมองอนาคตในแง่ดี	4.08	0.62	สูง
8	ความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และทักษะการแก้ปัญหา	3.87	0.48	สูง
	รวม	3.50	0.47	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 3.50) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าองค์ประกอบ 7 ด้านมีค่าเฉลี่ยในระดับสูง ยกเว้น ด้านการมีความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 3.11)

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดโดยพิจารณาองค์ประกอบรายด้านที่ 1 การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้

ข้อที่	องค์ประกอบรายข้อด้านที่1 การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
1	ข้าพเจ้าสามารถบังคับตนเองให้เรียนรู้ ผักผ่อนและทบทวนวิชา 442101	3.90	0.73	สูง
2	ข้าพเจ้ายินดีและรู้สึกสนุกในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชานี้กับเพื่อน ๆ ที่เรียนด้วยกัน	4.32	0.70	สูง
3	ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเรียนรู้ไวยากรณ์และคำศัพท์ใหม่ ๆ	4.57	0.65	สูงสุด
4	ยิ่งข้าพเจ้าได้เรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับวิชานี้มากเท่าใด ยิ่งรู้สึกว่าการเรียนนี้น่าตื่นเต้น	4.09	0.73	สูง
5	ข้าพเจ้าเห็นว่าการเรียนรู้วิชานี้เป็นเรื่องสนุก	4.35	0.72	สูง
6	ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นมากขึ้นเพื่อพัฒนาตนเองให้มีคุณภาพ	4.80	0.47	สูงสุด
7	ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเรียนไม่มีใครรับผิดชอบแทนกันได้ และไม่มีใครช่วยเราได้ดีกว่าตนเอง	4.72	0.59	สูงสุด
8	ในแต่ละปีข้าพเจ้าเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่นด้วยตนเองและหลายเรื่อง	3.88	0.69	สูง
	รวม	4.33	0.41	สูง

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาในด้านการเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 4.33) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าด้านการเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ระดับความพร้อมของนิสิตที่อยู่ในระดับสูงสุดได้แก่ ข้อที่ 6 ข้อที่ 7 และข้อที่ 3 (ค่าเฉลี่ย = 4.80, 4.72, 4.57 ตามลำดับ) ส่วนข้ออื่น ๆ ที่เหลือนอกจากนี้มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยพิจารณา องค์ประกอบรายด้านที่ 2 การมีมีโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ

ข้อที่	องค์ประกอบรายข้อ ด้านที่ 2 การมีมีโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
9	ข้าพเจ้าบอกตนเองได้ว่าต้องการเรียนรู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น	4.03	0.75	สูง
10	หากข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น จะหาวิธีเรียนรู้สิ่งนั้นให้ได้	4.12	0.72	สูง
11	ข้าพเจ้าตัดสินใจเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่นโดยไม่ลังเล	4.21	0.66	สูง
12	ข้าพเจ้าปรารถนาให้มีเวลามาก ๆ เพื่อจะเรียนรู้หลายสิ่งเกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่นที่ข้าพเจ้าต้องการในแต่ละวัน	4.12	0.72	สูง
13	ข้าพเจ้าจัดเวลาที่จะเรียนรู้ในสิ่งที่ตัดสินใจจะเรียนรู้อยู่เสมอ ไม่ว่าจะมีการกิจอื่นมากเพียงใด	3.48	0.71	ปานกลาง
14	การทำความเข้าใจเนื้อหาวิชานี้ ไม่เป็นปัญหาสำหรับข้าพเจ้า	3.71	0.73	สูง
15	ข้าพเจ้ารู้จักตัวเองดีว่าต้องการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งเพิ่มเติมหรือไม่	4.06	0.70	สูง
16	ข้าพเจ้าพยายามนำความรู้ภาษาญี่ปุ่นที่เรียนมาไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริง	4.36	0.69	สูง

ข้อที่	องค์ประกอบรายข้อ ด้านที่ 2 การมีมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
17	ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นด้วยตนเองได้เกือบทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าต้องการจะเรียนรู้	3.38	0.75	ปานกลาง
18	ข้าพเจ้าสนุกในการค้นหาคำตอบของคำถามที่ข้าพเจ้าสนใจในวิชานี้	4.00	0.65	สูง
19	ข้าพเจ้าสามารถค้นหาวีธีใหม่ ๆ ในการเรียนรู้เกี่ยวกับวิชานี้	3.59	0.76	สูง
20	ข้าพเจ้าชอบทำการสำรวจตรวจสอบปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อหาวิชานี้	3.41	0.71	ปานกลาง
	รวม	3.87	0.41	สูง

จากตารางที่ 4 เห็นได้ว่าการมีมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพของนักศึกษาในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 3.87) ในรายข้อพบว่า ข้อ 13 ข้อ 20 และข้อ 17 มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 3.48, 3.41, 3.38 ตามลำดับ) ที่เหลือมีค่าเฉลี่ยในระดับสูง

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยพิจารณาองค์ประกอบรายด้านที่ 3 การมีความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้

ข้อที่	องค์ประกอบรายข้อ ด้านที่ 3 การมีความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
21	ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ดีเมื่อเทียบกับคนอื่น	3.08	0.79	ปานกลาง
22	ข้าพเจ้ารู้จักการค้นหาวีธีเรียนรู้ไวการณณ์และคำศัพท์ใหม่ ๆ ได้หลายวิธี	3.42	0.69	ปานกลาง
23	ข้าพเจ้าไม่ชอบเมื่อมีคนอื่นชี้ให้เห็นข้อผิดพลาดในสิ่งที่กำลังทำอยู่	2.16	1.08	ต่ำ
24	ข้าพเจ้ามีวิธีการในการค้นหาสิ่งที่ต้องการเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา 442 101 นี้	3.48	0.69	ปานกลาง
25	ข้าพเจ้าสามารถบังคับตนเองให้ทำสิ่งที่คิดว่าควรจะทำ	3.69	0.71	สูง
26	ข้าพเจ้ามักเป็นผู้นำกลุ่มในสถานการณ์ที่จำเป็นต้องการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ	2.64	0.73	ปานกลาง
27	ข้าพเจ้าเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพทั้งในชั้นเรียน และในการเรียนรู้ด้วยตนเอง	3.29	0.67	ปานกลาง
	รวม	3.11	0.43	ปานกลาง

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองด้านการมีความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 3.11) ในรายข้อพบว่า ส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยปานกลาง ยกเว้นข้อที่ 25 มีค่าเฉลี่ยในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 3.69) และข้อที่ 23 มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ (ค่าเฉลี่ย = 2.16)

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยพิจารณา องค์ประกอบรายด้านที่ 4 การยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ของตนเอง

ข้อที่	องค์ประกอบรายข้อ ด้านที่ 4 การยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ของตนเอง	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
28	ข้าพเจ้าบอกตนเองได้ว่าต้องการเรียนเรื่องอะไร	3.82	0.93	สูง
29	ข้าพเจ้าเชื่อว่าการที่เรารู้ตนเองว่าเป็นใคร อยู่ที่ไหน และกำลังทำอะไร เป็นหลักสำคัญต่อการศึกษาของแต่ละคน	4.42	0.74	สูง
30	ข้าพเจ้ามีความพยายามที่จะเรียนรู้ในสิ่งที่ตนเองสนใจเกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น	4.37	0.56	สูง
31	ไม่มีใครอื่นนอกจากข้าพเจ้าที่จะรับผิดชอบในสิ่งที่ข้าพเจ้าเลือกเรียน	4.79	0.46	สูงสุด
32	ข้าพเจ้าสามารถระบุได้ว่าข้าพเจ้าเรียนสิ่งใดได้ดี	3.99	0.80	สูง
	รวม	4.28	0.46	สูง

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองด้าน การยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น จาก การเรียนรู้ของตนเอง โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 4.28) ในรายข้อพบว่า ข้อ 31 มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 4.79)

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยพิจารณาองค์ประกอบรายด้านที่ 5 ความรักในการ เรียนรู้

ข้อที่	องค์ประกอบรายข้อด้านที่ 5 ความรักในการเรียนรู้	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
33	ข้าพเจ้าเป็นคนใฝ่หาความรู้เกี่ยวกับวิชาที่เรียน	3.83	0.69	สูง
34	คะแนนสอบไม่ใช่เรื่องสำคัญ สิ่งสำคัญคือความเข้าใจเนื้อหาที่เรียน	3.91	1.03	สูง
35	ข้าพเจ้าชอบแก้ปัญหาที่มีคำตอบถูกต้องมากกว่า 1 คำตอบ	3.47	0.98	ปานกลาง
36	ข้าพเจ้าจะเสียใจมาก ถ้าขาดโอกาสที่จะเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นเพิ่มเติม	4.42	0.73	สูง
37	ข้าพเจ้าไม่ยึดวิธีการเรียนรู้แบบใดแบบหนึ่งเป็นหลัก แต่จะพยายามทดลองใช้วิธีการอื่น ๆ ด้วย	4.09	0.80	สูง
38	การเรียนรู้ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในชีวิตของข้าพเจ้า	4.49	0.61	สูง
	รวม	4.04	0.50	สูง

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองด้าน ความรักในการเรียนรู้โดยรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 4.04) ในรายข้อพบว่า ข้อ 35 มีค่าเฉลี่ยปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 3.47)

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยพิจารณา องค์ประกอบรายด้านที่ 6 ความคิด สร้างสรรค์

ข้อที่	องค์ประกอบรายข้อ ด้านที่ 6 ความคิดสร้างสรรค์	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
39	ข้าพเจ้าบอกตนเองได้ว่าต้องการเรียนเรื่องอะไร	4.00	0.74	สูง
40	เมื่อพบเนื้อหาไวยากรณ์ที่ไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจะไม่หลีกเลี่ยงไปจากสิ่งนั้น	4.18	0.94	สูง
41	ในชั้นเรียน ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ผู้สอนบอกทุกอย่าง ทุกขั้นตอนแก่ข้าพเจ้า	2.43	1.03	ต่ำ
42	ข้าพเจ้าสามารถทำงานตามลำพังได้ดี	3.68	0.97	สูง
43	ข้าพเจ้าสามารถนำความคิด ความรู้ไปปฏิบัติให้เกิดผลดีได้	3.86	0.64	สูง
	รวม	3.63	0.49	สูง

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองด้าน ความคิดสร้างสรรค์โดยรวมมี ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 3.63) ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงยกเว้น ข้อ 41 มีค่าเฉลี่ยในระดับต่ำ (ค่าเฉลี่ย = 2.43)

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยพิจารณา องค์ประกอบรายด้านที่ 7 การมองอนาคต ในแง่ดี

ข้อที่	องค์ประกอบรายข้อ ด้านที่ 7 การมองอนาคตในแง่ดี	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
44	ข้าพเจ้าคิดว่าห้องสมุดเป็นสถานที่ที่มีความสำคัญในการศึกษา	4.15	0.96	สูง
45	ข้าพเจ้าพยายามนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตจริง	4.37	0.72	สูง
46	ข้าพเจ้าชอบสถานการณ์การเรียนรู้ที่มีความท้าทาย	3.73	0.87	สูง
	รวม	4.08	0.62	สูง

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองด้าน การมองอนาคตในแง่ดีโดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 4.08) ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยพิจารณา องค์ประกอบรายด้านที่ 8 ความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และทักษะการแก้ปัญหา

ข้อที่	องค์ประกอบรายข้อ ด้านที่ 8 ความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และทักษะการแก้ปัญหา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
47	ข้าพเจ้าสามารถตัดสินใจเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ได้โดยไม่ลังเล	3.88	0.61	สูง
48	ถ้าต้องการข้อมูลบางอย่างที่ไม่มีในบทเรียน ข้าพเจ้าทราบดีว่าจะไปหาได้จากแหล่งใด	3.83	0.89	สูง
49	ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่นเสมอ	4.11	0.65	สูง
50	ข้าพเจ้าให้ความสนใจต่อการเรียนรู้วิชานี้มาก เมื่อเทียบกับเพื่อนคนอื่น ๆ	3.66	0.82	สูง
51	ข้าพเจ้าไม่มีปัญหาเกี่ยวกับความรู้เบื้องต้นทางไวยากรณ์ และคำศัพท์ในการศึกษาวิชา นี้	3.54	0.95	สูง
52	ข้าพเจ้าไม่มีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการฟัง และการพูดเบื้องต้น	3.18	1.10	ปานกลาง
53	ข้าพเจ้าเห็นว่าปัญหาเป็นสิ่งที่ท้าทาย ไม่ใช่สัญญาณให้หยุดทำ	4.09	0.80	สูง
54	ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเรียนรู้วิธีการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญต่อการศึกษา	4.65	0.56	สูงสุด
	รวม	3.87	0.48	สูง

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองด้าน ความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และทักษะการแก้ปัญหาโดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 3.87) ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงยกเว้น ข้อ 52 มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 3.18) และข้อ 54 มีค่าเฉลี่ยในระดับสูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 4.65)

ตารางที่ 11 แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง กับความสามารถทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาโดยการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง 8 องค์ประกอบ	ความสามารถทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา	
	r	Sig (2-tailed)
1.การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้	0.284**	.004
2.การมีมีโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ	0.214*	.033
3.การมีความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้	0.288**	.004
4.การยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น จากการเรียนรู้ของตนเอง	-0.048	.636
5.ความรักในการเรียนรู้	0.197	.051
6.ความคิดสร้างสรรค์	0.129	.204
7.การมองอนาคตในแง่ดี	0.011	.916
8.ความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาขั้นพื้นฐานและทักษะการแก้ปัญหา	0.270**	.007

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองกับความสามารถทางการเรียน พบว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองมีความสัมพันธ์กันทางบวกกับความสามารถทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ได้แก่ ด้านการมีความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้ ($r=0.288$) ด้านการเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ ($r=0.284$) และด้านความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาขั้นพื้นฐานและทักษะการแก้ปัญหา ($r=0.270$) และมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือ ด้านการมีมีโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ($r=0.214$) และพบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ด้านความรักในการเรียนรู้ ($r=0.197$) ด้านความคิดสร้างสรรค์ ($r=0.129$) ด้านการมองอนาคตในแง่ดี ($r=0.011$) และมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 คือ ด้านการยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น จากการเรียนรู้ของตนเอง ($r=-0.048$)

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ผู้เรียนรายวิชา ภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ สรุปและอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. นักศึกษามีระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองในภาพรวมทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับปานกลางซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุนทร สุทองหล่อ (2542) และนรินทร์ บุญชู (2532) ที่พบว่านักศึกษามีระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองในภาพรวมทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับปานกลางแต่ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 คือ ค่าเฉลี่ยของคุณลักษณะรายด้านของความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ผู้เรียนรายวิชา ภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ทั้ง 8 องค์ประกอบในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับสูง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเป็นนักศึกษาในชั้นปีที่ 1 ซึ่งอยู่ในช่วงของการปรับตัว จากวิธีการเรียนชั้นมัธยมศึกษาสู่ระบบการเรียนระดับอุดมศึกษา จึงยังไม่สามารถปรับตนเองเข้ากับวิธีการเรียนในระดับอุดมศึกษาได้เหมาะสม เมื่อพิจารณารายด้านทั้ง 8 องค์ประกอบพบว่า มี 7 ด้านที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสูง ได้แก่ การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ การยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น การมองอนาคตในแง่ดี ความรักในการเรียนรู้ การมีมีโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาขั้นพื้นฐานและทักษะการแก้ปัญหา ความคิดสร้างสรรค์ ตามลำดับ ยกเว้นด้านการมีความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้เป็นองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าทุกองค์ประกอบ ทั้งนี้เพราะการเรียนการสอนในระดับมหาวิทยาลัยเป็นการเรียนแบบที่นักศึกษาจะต้องศึกษาเพิ่มเติม เพื่อจะเข้าใจเนื้อหามากขึ้น ซึ่งต่างจากการเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่ต้องพึ่งครูผู้สอนในกระบวนการเรียนการสอนเป็นหลัก อีกทั้งวัยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เป็นระยะการเปลี่ยนแปลงจากวัยรุ่นตอนปลายเข้าสู่ผู้ใหญ่ จึงมีความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง (Self Concept) ว่าเป็นวัยที่มีอิสระสามารถพึ่งตนเองได้ในการเรียนรู้ (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2536 อ้างถึงใน สุนทร สุทองหล่อ, 2542, น.70) จึงอาจส่งผลให้นักศึกษามีคุณลักษณะการนำตนเองในด้านการเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้สูง ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นันทวัน ชุมตันติ (2551); ปรีดา เมธยางกูร (2555); สิริรัตน์ สัมพันธ์ยุทธ (2540) และสุนทร สุทองหล่อ (2542) ที่ผลการวิจัยปรากฏว่าองค์ประกอบด้านการเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมากกว่าทุกองค์ประกอบ มีองค์ประกอบ 1 ด้านที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่ง มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดใน 8 องค์ประกอบ นั่นคือองค์ประกอบด้านการมีความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้ จากผลวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตได้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 อาจจะ

อยู่ในระยะของการปรับตัวกับวิธีการเรียนในระดับอุดมศึกษา โดยนักศึกษาส่วนมากมักจะขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และการเรียนการสอน ส่วนใหญ่ยังเน้นผู้สอนในห้องเรียนเป็นหลัก จึงอาจทำให้ระดับความพร้อมด้านความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นรินทร์ บุญชู (2532); นันทวัน ชุมตันติ (2551); ปรีดา เมธยากร (2555); สิริรัตน์ สัมพันธ์ยุทธ (2540) และสุนทร สุทองหล่อ (2542) ที่พบว่า ความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองด้านที่อยู่ในระดับปานกลาง คือ ความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้

2. จากการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองกับความสามารถทางการเรียน พบว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองมีความสัมพันธ์กันทางบวกกับความสามารถทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ได้แก่ ด้านการมีความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้ ด้านการเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ และด้านความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาขั้นพื้นฐานและทักษะการแก้ปัญหา และมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 คือ ด้านการมีมีโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ และพบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ได้แก่ด้านความรักในการเรียนรู้ ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านการมองอนาคตในแง่ดีและมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 คือ ด้านการยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ของตนเองซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2 คือความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ผู้เรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 ทั้ง 8 องค์กรประกอบ กับความสามารถทางการเรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น มีค่าสหสัมพันธ์ทางบวก (Positive correlation) และผลการวิจัยของกุกลีเอลมีโน และกุกลีเอลมีโน (Guglielmino & Guglielmino, 1994 อ้างถึงใน นันทวัน ชุมตันติ, 2551, น.66) ที่พบว่า ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และคะแนนผลการปฏิบัติงาน มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผลวิจัยของ Kan'an and Osman (2015); Mohammadi and Mahdi (2013) ที่พบว่าคะแนนรวมของความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองทุกองค์ประกอบมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา และงานวิจัยของ นันทวัน ชุมตันติ (2551) และศศิธร กุลสิริสวัสดิ์ (2538) ที่พบว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้โดยการชี้นำตนเองกับระดับผลการศึกษา มีระดับที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลวิจัยที่พบว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความสามารถทางการเรียน 7 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านการมีความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้ ด้านการเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ และด้านความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาขั้นพื้นฐานและทักษะการแก้ปัญหา ด้านการมีมีโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ด้านความรักในการเรียนรู้ ด้านความคิดสร้างสรรค์ด้านการมองอนาคตในแง่ดี แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่มีระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองสูง ก็จะมีความสามารถในการเรียนในระดับสูง เนื่องจากนักศึกษาให้ความสำคัญต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น รู้จักวิธีเรียนที่ถูกต้อง รู้จักที่จะแก้ปัญหาในด้านการเรียนมีความสามารถในการแบ่งเวลาเรียน และทำกิจกรรม มีวินัยต่อตนเองมีทักษะในด้านของการอ่าน การเขียน การพูด และการฟัง จากผลวิจัยพบว่า ระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับ ความสามารถทางการเรียน 1 องค์ประกอบ คือ ด้านการยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า จากข้อมูลผลการเรียนของนักศึกษา มีนักศึกษาจำนวนน้อยกว่า 50 % ที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า 2.5 อาจเป็นเพราะนักศึกษายังปรับตัวไม่ได้กับการเรียนในมหาวิทยาลัย เช่น การจัดสรรเวลาในการเรียน การทำกิจกรรม และการรู้จักกลวิธีการเรียนด้วยตนเองจากการที่ได้สัมภาษณ์พูดคุยกับนักศึกษา พบว่านักศึกษาบางคนเลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นเพราะอิทธิพลจากสื่อต่าง ๆ ในปัจจุบัน เช่น ดารา นักร้อง เพลง การ์ตูน และนักศึกษาไม่ได้ตระหนักถึงความยากของการเรียนภาษาญี่ปุ่น เลยขาดความ

พยายามที่จะทบทวนบทเรียน หรือค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ดังนั้นความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองในด้านการยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ด้วยตนเองจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถทางการเรียน

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลวิจัยวิเคราะห์ความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ผู้เรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 1 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. จากผลวิเคราะห์องค์ประกอบความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ ความคิดริเริ่มและการมีอิสระในการเรียนรู้ ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาที่มีความคิดริเริ่มที่จะเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างสม่ำเสมอ และรู้จักกลวิธีการเรียนด้วยตนเองที่ถูกต้อง และเหมาะสมกับเนื้อหาวิชานั้น ถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยสนับสนุนให้นักศึกษาเกิดสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าผู้สอนจะต้องเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่คอยสนับสนุนการเรียน กระตุ้นให้นักศึกษามีความคิดสร้างสรรค์ จัดรูปการเรียนการสอนที่สามารถพัฒนาคุณลักษณะนำตนเองของนักศึกษาการจัดการเรียนรู้ควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงออกทางความคิด มอบหมายให้นักศึกษาทำกิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนเพื่อกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ เช่น ให้คิดแก้ปัญหา สอนให้ค้นคว้าศึกษาด้วยตนเอง การทำงานเป็นรายบุคคล และกลุ่ม เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะดังกล่าว จะช่วยทำให้ผู้เรียนมีอิสระ และยอมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองมากขึ้น

2. จากผลการศึกษาพบว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการเรียน ดังนั้นเพื่อเสริมสร้างให้นักศึกษาเป็นผู้มีความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง ผู้วิจัยขอเสนอให้ผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสร้างแหล่งเรียนรู้ให้เพียงพอ มีหนังสือ ตำราภาษาญี่ปุ่น สื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัย และเพียงพอแก่นักศึกษาส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าถึงแหล่งวิทยาการต่าง ๆ มีเทคโนโลยีที่ทันสมัย และเพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษา ระบบเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตที่รวดเร็วพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อมาใช้พัฒนาคุณลักษณะด้านการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษา อย่างเช่น การจัดการเรียนการสอนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

3. จากผลการศึกษาพบว่า ระดับความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองด้านการยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ด้วยตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถทางการเรียน ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการจัดกระบวนการเรียนการสอนให้นักศึกษาเริ่มต้นจากการรู้จักและยอมรับตนเอง เพื่อที่จะวินิจฉัยได้ว่า ตนเองต้องการเรียนรู้สิ่งใดเสียก่อน ซึ่งจะนำไปสู่กระบวนการในการจัดการเรียนการสอนที่จะฝึกให้นักศึกษามีทักษะการเรียนรู้ และเกิดความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง เช่น ผู้สอนควรเป็นผู้สนับสนุนให้นักศึกษาเป็นผู้จัดกระบวนการเรียนด้วยตนเอง ได้แก่ วิเคราะห์ความต้องการในการเรียน กำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียน วางแผนการเรียน เข้าถึงแหล่งวิทยาการ และประเมินผล และส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้จากกลุ่มเพื่อน มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความคิดเห็น ระหว่างผู้สอนกับนักศึกษาด้วย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาปัญหาการปรับตัวของนักศึกษาชั้นปีแรกที่เข้ามาวิทยาลัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น
2. ศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมของรายวิชาภาษาญี่ปุ่นในหลักสูตรที่ส่งผลให้เกิดความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเอง
3. ศึกษาเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนรู้อย่างนำตนเองของนักศึกษาสาขาภาษาญี่ปุ่น

บรรณานุกรม

- จารุณี คงเมือง. (2555). *คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชฎาภรณ์ จันทร์ประเสริฐ, และเสาวภา วิชาติ. (2555) การปรับวิธีเรียนเปลี่ยนวิธีสอนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียน. *วารสารนักบริหาร*, 32(2), 143-149.
- นรินทร์ บุญชู. (2532). *ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นันทวัน ชุมตันติ. (2551). ระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 5(2), 63-83.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ปรินดา ตาสี. (2551). *ลักษณะทางจิตและสภาพแวดล้อมทางการเรียนที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรีดา เมธีภาคยงกูร. (2555). *การสำรวจลักษณะการเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเองของนักศึกษาวิชาภาษาญี่ปุ่น 3 (JPN2001) มหาวิทยาลัยรามคำแหง* (รายงานการวิจัย). สืบค้น 15 มิถุนายน 2559, จาก <http://www3.ru.ac.th/KM-Research/index.php/km/viewIndex/22.pdf>
- สิริรัตน์ สัมพันธ์ยุทธ. (2540). *ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาในระบบทางไกล มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุนทร สุธงหล่อ. (2542). *คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาศาสนาบัณฑิตวิทยาลัย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อมรรักษ์ สวนชุมพล. (2558). แนวคิดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองกับการจัดการศึกษา. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 9(1), 213-221.
- Guglielmino, L.M. (1977). *Development of the Self-Directed Learning Readiness Scale* (Unpublished doctoral dissertation). University of Georgia, USA.
- Kan'an, A., & Osman, K. (2015). The Relationship between Self-Directed Learning Skills and Science Achievement among Qatari Students. *Creative Education*, 6, 790-797. Retrieved June 5, 2016 from http://file.scirp.org/pdf/CE_2015052116023952.pdf
- Knowles, M. (1975). *Self-Directed Learning: A Guide for Learner and Teachers*. Chicago: Association Press.
- Mohammadi, P., & Mahdi, A. S. (2013). The relationship between learners' Self-Directed Learning Readiness and their English for Specific Purposes course accomplishment at distance education in Iran. *Studies in Self-Access Learning Journal*, 4(2), 73-84. Retrieved June 5, 2016 from https://sisaljournal.files.wordpress.com/2013/06/mohammadi_araghi1.pdf

Translated Thai References

- Boonchoo, N. (1989). *Self-Directed Learning Characteristics of Ramkhamhaeng University Students* (Master's thesis). Nakhon Pathom : Silpakorn University. [in Thai]
- Chanprasert, C., & Wichadee, S (2011). Adjusting Teaching and Learning Methods to Enhance the Learners' Self-directed Learning Skills. *Executive Journal*, 32(2), 143-149. [in Thai]
- Chumtanti, N. (2008). Self-Directed Learning Readiness Level of the First Year Students Majoring in English. *Journal of Humanities Naresuan University*, 5(2), 63-83. [in Thai]
- Kongmang, J. (2012). *Self-Directed Learning Characteristics of Business Administration Students at Faculty of Business Administration Ramkhamhaeng University* (Master's thesis). Bangkok : Srinakharinwirot University. [in Thai]
- Metheepakayangkun, P. (2012). *A Survey of Self-Directed Learning Characteristics of Ramkhamhaeng University Students Taking a Japanese Course 3 (JPN 2001)* (Research report). Retrieved June 15, 2016, from <http://www3.ru.ac.th/KM-Research/index.php/km/viewIndex/22.pdf> [in Thai]
- Shouchupon, A. (2014). Concept of Self Directed Learning with Education Management. *Journal of Graduate Studies Valaya Alongkron Rajabhat University*, 9(1), 213-221. [in Thai]
- Srisard, B. (2002). *Basic Research* (7th ed.). Bangkok : Suweeriyasan. [in Thai]
- Sumphunyuth, S. (1997). *Self-Directed learning Characteristics of Students in Distance Education System of Sukhothai Thammathirat Open University* (Master's thesis). Bangkok : Srinakharinwirot University. [in Thai]
- Sutonglaw, S. (1999). *Self-Directed learning Characteristics of Students at Rajabhat Institute Suan Dusit* (Master's thesis). Bangkok : Srinakharinwirot University. [in Thai]
- Tasee, P. (2008). *Psychological Characteristics and Learning Environment Related to Self-Directed Learning Readiness of First-Year University Students in Bangkok Metropolis* (Master's thesis). Bangkok : Srinakharinwirot University. [in Thai]